

تجلی خداشناسی عاشقانه رودکی

وی. ک پوشیا کوماری^۱، نادر کریمی راد^۲

۱-دکتری زبان و ادبیات انگلیسی، مدرس آزاد

۲-مدرس پیام نور اهواز

چکیده

ابوعبدالله جعفر بن محمد بن حکیم بن رحمن بن آدم متخلص به رودکی، نخستین شاعر مشهور ایرانی- فارسی تمدن ایران در دوره سامانی در سده چهارم هجری قمری و استاد شاعران این قرن است. ولادتش در پنج ده رودکی ناحیه ای در نخشب و سمرقند است. در کودکی قرآن آموخته و دوره ای از عمر خود را در تیره چشمی گذرانیده است. تا اینکه در سال ۳۲۲ هجری قمری دارفانی را وداع گفته است (صفا، ۱۳۷۴: ۳۷۴ نقل به تلخیص). بیشتر اشعار او امروزه بر جای نماده اما همین مقدار هم هر یک گویای قابلیت است و حرفی نهفته دارد که گرچه از نظر کمی زیاد نیست اما از نظر کیفی بسیار متنوع و بسیار وسیع است. بی شک رودکی و هر شاعر بزرگ دیگر نمی توانسته مستقل از تحولات و آموزه های خداشناسی به عرفان و سرودن شعر پردازد. در واقع همین اندک شعر، عشق خداجویی را در اندیشه این شاعر ایرانی نشان می دهد و جهت گیری کلی او را می توان از خلال سخنان وی در واقع مقوله تاثیر گذاری همچون خدا باز شناخت.

کلید واژه: رودکی- خداشناسی- دینداری- خداشناسی عاشقانه